

Delo, Ljubljana
17-11-2008

Andrej Jaklič

Pričakovano nepričakovano

Od leta 2002 trajajoči projekt avtorja koncepta in režiserja Bojana Jablanovca, se počasi steka h koncu. Z zadnjo uprizoritvijo, OUT, je namreč obdelanih vseh sedem grehov, ki so se od začetka tisočletja valili po domačih in tujih odrih. Njihovo raziskovanje se je širilo vsaj v tri smeri: v problematizacijo bibličnih aksiomov, v raziskovanje meja igralskih zmožnosti in v preverjanje samega gledališkega medija, znotraj katerega je izpostavljena relacija publika in igralci.

OUT je tudi zvest utečeni formi, sloni na performansu nastopajočih, torej na rezultatih njihovega avtorskega dela, ki se tako po načinu, dojemanju izziva kot njegovi realizaciji med seboj močno razlikujejo. Segajo od pronicljivih (iskanje besedila Gregorja Zorca), duhovitih (zajec Borisa Kadina), bolj kot ne zgolj odrsko efektnih (pitje vode Roka Matka), do podkrepljenih elementov, seveda z izdatno mero golote (frklja Katarine Stegnar, akrobatika Uroša Kaurina in razsuvanje dramske dediščine Darka Japlja). Igralske etide bi kot takšne lahko učinkovale tudi v katerem od prejšnjih delov, kar ni razumeti kot slabšalno dejstvo, prej kot univerzalnost načinov, ki odpirajo različne interpretacije. Ključ, ki odpira pot do problematizacije napuha, je v konceptualni Jablanovčevi odločitvi, bolj kot v njeni režijski tokrat v dramaturški podstati.

Samo uprizoritev po že kar njegovi klasični shemi nizanja performativnih delov namreč, prav v kontekstu napuha polnega in s cinizmom podprtega demiurga, Jablanovec namerno ritmično sesuva, podaljšuje, ubija tempo in stavi na »anti«
teatralna sredstva učinkovanja. Nenehno spodnašanje gradacije, lažni inscenirani zaključki in namerno(?) vnašanje praznih mest pa se paradoksalno izteče s povsem šolsko razdelanim zaključnim prizorom. Žoganje igralskega ansambla – vsi po vrsti se pojavijo kot psički/e, gledalci pa jim mečejo vedno znova vrnjeno žogico – je namreč konec, ki sodi v maniro šolskih gledaliških učbenikov. Potrjuje, da ni toliko važno, kakšen je začetek in jedro, pač pa da je ključen element predstave – učinkovit konec. Regresija gor ali dol, kdor je zdržal do konca, je dobil osmišljeno verzijo poslednjega od grehov.